

Arrest

nr. 165 767 van 13 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker vraagt voor de vijfde maal asiel aan.

Zijn eerste en tweede asielaanvraag werden door het Commissariaat-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Deze beide beslissingen en beoordelingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij respectievelijk arrest nr. 55 762 van 9 februari 2011 en arrest nr. 121 916 van 31 maart 2014. Het cassatieberoep dat verzoeker bij de Raad van State indiende in het kader van zijn eerste aanvraag, werd verworpen. In het kader van zijn tweede asielaanvraag, diende verzoeker geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de daarvoor wettelijk voorziene termijn. Verzoekers derde en vierde asielaanvraag werden afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, omdat hij geen elementen aanbracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergrootte.

2. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vijfde asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name problemen met de autoriteiten in Tsjetsjenië nadat zijn zoon M. valselijk beschuldigd werd van wapenopslag en van het plegen van een aanslag. Hij voegt daaraan toe dat zijn zoon dienstplichtig is en naar de oorlog zal worden gestuurd omdat ze op de zwarte lijst staan.

Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een convocatie en een diabetespas.

3. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van zijn vorige asielaanvragen incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

4.1.1. Waar verzoeker poneert dat de bestreden beslissing niet vermeldt dat zijn echtgenote en hun zoon als vluchtelingen erkend werden, stelt de Raad vast dat dit feitelijke grondslag mist nu uit eenvoudige lezing ervan het volgende blijkt: "Volledigheidshalve kan nog worden vermeld dat voor uw echtgenote, uw dochter en uw zoon (B.(...)) het statuut van vluchteling werd toegekend op basis van persoonlijke asielmotieven die geen enkele link vertonen met de door u ingeroepen asielmotieven en op geen enkele wijze ook maar enig risico voor u opleveren bij terugkeer naar de Russische Federatie. U kan zich dan ook niet op deze door hun ingeroepen persoonlijke asielmotieven beroepen daar elke vrees individueel onderzocht en het persoonlijke karakter van de vrees dan ook centraal staat. Omwille van de vertrouwelijkheid van de asielprocedure kan geen verdere informatie over de door hun verklaarde asielmotieven worden verschaft."

In de mate verzoeker doet gelden dat het principe van eenheid van gezin van toepassing is gelet op de nauwe banden tussen de hem en zijn echtgenote en hun zoon, hoewel hij ondertussen feitelijk van zijn echtgenote gescheiden is, en gelet op het feit dat zijn asielaanvraag en de aanvraag van zijn gezin samen werden ingediend omwille van dezelfde motieven en elementen, wijst de Raad er samen met

verweerder in zijn verweernota op dat het doel van deze procedure niet is het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, doch wel om na te gaan of hij bescherming nodig heeft tegen vervolgingen of een reëel risico op ernstige schade loopt. Het principe van 'eenheid van familie' staat niet ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verweerder benadrukt terecht dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag, waardoor verzoeker zich niet zonder meer kan steunen op de toekenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van de vrouw van wie hij ondertussen feitelijk gescheiden is of kinderen teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bovendien dient erop te worden gewezen dat verzoeker geenszins aantoont dat er in casu actueel sprake zou zijn van een gemeenschappelijk asielrelaas en hij bijgevolg, in navolging van het gegeven dat zijn echtgenote, dochter en zoon B. in België als vluchteling werden erkend, aanspraak zou kunnen maken op eenzelfde beschermingsstatuut.

Verweerder benadrukt te dezen dat genderspecifieke elementen van elementair belang zijn geweest met betrekking tot de uiteindelijke uitkomst van de asielaanvragen ingeleid door verzoekers echtgenote, dochter en zoon B., doch acht het in het licht van de overwegingen vervat in artikel 4, § 1, § 3 en § 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, opportuun noch aangewezen om dienaangaande bijkomende gegevens of details te verstrekken.

De Raad volgt verwerende partij in deze.

4.1.2. In de mate verzoeker vreest door de ordediensten als rebel beschouwd te worden indien hij naar Tsjetsjenië terugkeert zonder zijn dienstplichtige zoon, stelt de Raad vast dat verzoeker zich louter beperkt tot het opwerpen van loutere beweringen of hypothesen. Het citaat uit het rapport Cedoca van 22 juni 2015 waarnaar verzoeker ter ondersteuning hiervan verwijst, vermeldt enkel dat familieleden en vrienden die strijders hulp bieden een verhoogd risico lopen om gevisieerd te worden door de autoriteiten. Er wordt hier geen enkele melding gemaakt van familieleden van deserteurs of van erkende vluchtelingen, waardoor niet kan worden aangenomen dat verzoeker, als familielid van een deserteur of van erkende vluchtelingen, vervolging dient te vrezen of een reëel risico op ernstige schade zou lijden. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich volstaat niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of zulk een risico reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

4.1.3. Wat betreft verzoekers vrees om naar Oekraïne gestuurd te worden, niet alleen omdat hij op een zwarte lijst staat maar ook omdat hij zijn legerdienst heeft vervuld en in het verleden al heeft gevochten, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker niet meer dienstplichtig en hij bovendien ongeloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn vervolgingsproblemen waardoor geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering als zouden jullie op een zwarte lijst staan. Overigens vindt verzoekers argument evenmin steun in de landeninformatie waarover verwerende partij beschikt en waarvan een kopie als bijlage bij onderhavige verweernota is gevoegd (COI Focus, TCHETCHENIE. Envoi de conscrits et recrues forcées en Ukraine, d.d. 20 november 2014), en waaruit genoegzaam kan blijken dat hoewel er wel sprake is van de aanwezigheid van bepaalde Tsjetsjeense troepen of strijdkrachten in Oekraïne, er géén concrete, aanwijsbare elementen voorhanden zijn waaruit zou kunnen blijken dat er te dezen sprake zou zijn van rekrutering of inlijving met het oog op een gedwongen inzet of deelname in het conflict in Oekraïne zoals verzoekende partij voorhoudt. Waar verzoeker in dit verband een aantal artikelen bijvoegd (cf. D. CHAUDET, Des combattants tchétchènes en Ukraine ?, Huffington Post, 22 juni 2015 ; Jamestown Foundation, Two Chechen Battalions Are Fighting in Ukraine on Kyiv's Side, 13 August 2015, Eurasia Daily Monitor Volume: 12 Issue: 153), antwoordt verweerder in zijn verweernota terecht dat deze artikelen, waar deze weliswaar melding maken en een bevestiging lijken te vormen van de (vrijwillige) aanwezigheid van bepaalde Tsjetsjeense troepen in Oekraïne, géén ander licht werpen op de vaststelling dat er geen sprake is van enige situatie van gedwongen deelname of inzet in het kwestieuze conflict.

4.1.4. Voorts gaat verzoeker er onterechte van uit dat de commissaris-generaal de door hem bijgebrachte documenten niet met zorg heeft geanalyseerd. Zo leest de Raad in de bestreden beslissing het volgende: "Voorts legde u nog een convocatie neer waarin u en uw oudste zoon door de rechtbank als verdachte worden opgeroepen om op 2/07/2014 te verschijnen. Hieromtrent dient te worden gesteld dat u reeds tijdens vorige asielaanvragen meerdere convocaties van verscheidene instanties neerlegde en dat zij nooit konden overtuigen gezien zij niet opwogen tegen de manifeste ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Hierbij werd benadrukt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen. De betreffende convocatie bevat overigens geen enkele reden waarom u door de rechtbank als verdachte werd opgeroepen wat de bewijswaarde van dit document niet ten goede komt. Bovendien beschikt het Commissariaat-generaal over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat dergelijke documenten relatief gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen wat de bewijskracht van dergelijke documenten dan ook sowieso ernstig relativeert. Het louter neerleggen van een convocatie kan dan ook allerminst overtuigen en kan op zichzelf de ongeloofwaardigheid die met betrekking tot de door u aangehaalde asielmotieven werd vastgesteld, niet herstellen.

Het overige door u neergelegd document, namelijk het attest dat u diabetespatiënt bent, kan bovenstaande vaststellingen niet wijzingen gezien dit enkel aantoonst dat u diabetespatiënt bent hetgeen nergens in bovenstaande motivering in twijfel wordt getrokken."

Behoudens diens algemene kritiek, brengt verzoeker geen concrete tegenargumenten in waaruit het tegendeel kan blijken.

4.1.5. Wat betreft het psychologisch attest van K.K. d.d. 28 oktober 2015 gevoegd bij het verzoekschrift ter staving van verzoekers psychologische problemen, merkt de Raad samen met verweerder in zijn verweernota op dat onderhavige asielaanvraag verzoekers vijfde asielaanvraag betreft en hij tot nog toe niet heeft kunnen overtuigen dat de door hem aangehaalde asielmotieven überhaupt waarachtig zijn. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke gronden - andere dan verzoekers herhaaldelijk ongeloofwaardig bevonden verklaringen - de verstrekker van het psychologisch advies d.d. 28/10/2015 (i.e. nádat verzoeker in kennis werd gesteld van de weigeringsbeslissing d.d. 13/10/2015) zich zou baseren om te concluderen dat 'verzoekers actuele symptomen gezien de ernst ervan ontegensprekelijk het gevolg lijken van traumatische gebeurtenissen die in het land van herkomst beleefd werden'. De arts doet evenwel vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, doch desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Dit psychologisch attest biedt dan ook geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld kan op zich bezwaarlijk volstaan om alsnog in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming op grond van een aanwijsbaar causaal verband tussen verzoekers gezondheidstoestand en de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Voor zover verzoeker zich zou beroepen op diens psychische of medische situatie an sich, dient deze desgevallend de hiertoe geëigende procedure aan te wenden.

Volledigheidshalve merkt de Raad samen met verweerder op dat uit voornoemde psychologisch advies, daar gelaten de diagnose of medische vaststellingen die erin vervat zijn, evenmin kan blijken dat zulk een situatie het normale verloop van verzoekers asielprocedure op enigerlei wijze zou hebben gehypothekeerd of in het gedrang zou hebben gebracht. Noch verweerder, noch de Raad ontwaart dienaangaande concrete indicaties waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker niet op volwaardige wijze heeft kunnen deelnemen aan diens procedure of zou zijn beperkt in diens mogelijkheden om zijn motieven op vrije, zelfstandige en functionele wijze uiteen te zetten. Verzoeker toont zulks evenmin in concreto aan.

4.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet verwijst de Raad integraal naar de motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit genoegzaam blijkt dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift

ift geen concrete argumenten bij die de desbetreffende pertinente vaststellingen, die deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier, weerleggen of ontkrachten.

5. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 februari 2016, voert verzoekende partij aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft aangetoond en dat de andere familieleden erkend zijn als vluchteling. Gepolst naar dit argument, bevestigt verzoekende partij dat zij als enige in de familie niet erkend werd en dat de andere leden allemaal een statuut hebben verkregen en de oudste zoon in Duitsland woont. Ter terechtzitting wordt aan verzoekende partij gevraagd of zij duidelijk wil aangeven waarom zij een vijfde asielaanvraag heeft ingediend waarop verzoekende partij stelt dat zij bang is voor de autoriteiten van haar land van herkomst en nu ook haar broers problemen kennen en gechanteerd worden.

Betreffende verzoekende partij haar argumentatie dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft aangetoond en dat de andere familieleden erkend zijn als vluchteling wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“Waar verzoeker poneert dat de bestreden beslissing niet vermeldt dat zijn echtgenote en hun zoon als vluchtelingen erkend werden, stelt de Raad vast dat dit feitelijke grondslag mist nu uit eenvoudige lezing ervan het volgende blijkt: “Volledigheidshalve kan nog worden vermeld dat voor uw echtgenote, uw dochter en uw zoon (B.(...)) het statuut van vluchteling werd toegekend op basis van persoonlijke asielmotieven die geen enkele link vertonen met de door u ingeroepen asielmotieven en op geen enkele wijze ook maar enig risico voor u opleveren bij terugkeer naar de Russische Federatie. U kan zich dan ook niet op deze door hun ingeroepen persoonlijke asielmotieven beroepen daar elke vrees individueel onderzocht en het persoonlijke karakter van de vrees dan ook centraal staat. Omwille van de vertrouwelijkheid van de asielprocedure kan geen verdere informatie over de door hun verklaarde asielmotieven worden verschaft.”*

In de mate verzoeker doet gelden dat het principe van eenheid van gezin van toepassing is gelet op de nauwe banden tussen de hem en zijn echtgenote en hun zoon, hoewel hij ondertussen feitelijk van zijn echtgenote gescheiden is, en gelet op het feit dat zijn asielaanvraag en de aanvraag van zijn gezin samen werden ingediend omwille van dezelfde motieven en elementen, wijst de Raad er samen met verweerder in zijn verweernota op dat het doel van deze procedure niet is het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, doch wel om na te gaan of hij bescherming nodig heeft tegen vervolgingen of een reëel risico op ernstige schade loopt. Het principe van 'eenheid van familie' staat niet ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verweerder benadrukt terecht dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag, waardoor verzoeker zich niet zonder meer kan steunen op de toekenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van de vrouw van wie hij ondertussen feitelijk gescheiden is of kinderen teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bovendien dient erop te worden gewezen dat verzoeker geenszins aantoont dat er in casu actueel sprake zou zijn van een gemeenschappelijk asielrelaas en hij bijgevolg, in navolging van het gegeven dat zijn echtgenote, dochter en zoon B. in België als vluchteling werden erkend, aanspraak zou kunnen maken op eenzelfde beschermingsstatuut.

Verweerder benadrukt te dezen dat genderspecifieke elementen van elementair belang zijn geweest met betrekking tot de uiteindelijke uitkomst van de asielaanvragen ingeleid door verzoekers echtgenote, dochter en zoon B., doch acht het in het licht van de overwegingen vervat in artikel 4, § 1, § 3 en § 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, opportuun noch aangewezen om dienaangaande bijkomende gegevens of details te verstrekken.

De Raad volgt verwerende partij in deze."

Verzoekende partij, wier kritiek aldus feitelijke grondslag mist, werpt hier geen ander licht op.

Waar verzoekende partij, op de vraag om duidelijk aan te geven waarom zij een vijfde asielaanvraag heeft ingediend, ter zitting oppert dat zij bang is voor de autoriteiten van haar land van herkomst en dat nu ook haar broers problemen kennen en gechanteerd worden, wijst de Raad erop dat aan verzoekende partij haar verklaarde vrees voor en problemen met haar autoriteiten, zo werd in het kader van haar voorgaande asielaanvragen vastgesteld bij 's Raads arresten nr. 55 762 van 9 februari 2011 en nr. 121 916 van 31 maart 2014, geen geloof wordt gehecht. Verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van haar vrees en het op algemene wijze formuleren van algemene (bijkomende) verklaringen, doch zij brengt naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen bij die vermogen aan het kracht van gewijsde van voormelde arresten te tornen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS